

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **T. M.**, zastoupeného JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2003, č. j. 7165/2001/FŘ/130, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2007, č. j. 29 Ca 77/2007 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2007, č. j. 29 Ca 77/2007 - 26, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2003, č. j. 7165/2001/FŘ/130, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Zlíně dne 30. 8. 2001, pod č. j. 174540/01/303912/2629, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 1997 ve výši 328 174 Kč.

Doměření daně se týkalo žalobcem přijatých daňových dokladů č. 9/97 ze dne 18. 10. 1997, č. 10/97 ze dne 23. 10. 1997, č. 11/97 ze dne 8. 11. 1997, č. 12/97 ze dne 2. 12. 1997, a č. 13/97 ze dne 3. 12. 1997, vystavených společností HAŠ v. o. s., za opravené formy a opravené převíjecí vozíky.

Uvedené rozhodnutí žalovaného spolu s dalšími sedmi rozhodnutími, jimiž žalovaný zamítl odvolání proti dodatečným platebním výměrům za ostatní zdaňovací období roku 1997 a za všechna zdaňovací období roku 1998, napadl žalobce vzhledem ke

shodnému skutkovému základu jednou žalobou. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 10. 2003, č. j. 29 Ca 120/2003 - 42, žaloby proti jednotlivým rozhodnutím vyloučil do samostatných řízení.

Žalobce namítal, že žalovaný se zcela nesprávně zaměřil na zjišťování, zda subdodavatelé uvedení společnostmi HAŠ v. o. s., a LEVAP s. r. o., skutečně práce na opravách forem prováděli. Prokazování takových skutečností pak podle této žalobní námitky bylo však již nad rámec povinností rozumně uložitelných žalobci, neboť ten již nebyl s těmito dalšími subjekty v žádném kontaktu a nemůže doložit, zda a jakým způsobem byly práce těmito subjekty prováděny. Podle žalobce bylo rozhodující, zda společnosti HAŠ v. o. s., a LEVAP s. r. o., kterým byly tyto náklady hrazeny, zajistily pro žalobce, ať již jakýmkoliv způsobem, opravu forem v jím uváděném rozsahu. Při správném hodnocení důkazů pak měl žalovaný dojít k názoru, že výše uvedené společnosti tyto opravy zajišťovaly. Žalobce konkrétně napadl žalovaným provedené hodnocení svědeckých výpovědí svědků H.1, C., H.2 a Z. Dále uvedl, že neúspěšně navrhl provedení důkazů znaleckým posouzením prováděných oprav, ze kterého by vyplynula pravdivost jeho tvrzení, že práce prováděné společnostmi Zbrojovka Jablunka a. s., byly pouze částí prací prováděných na formách, zatímco další části oprav musel provádět jiný subjekt. Navrhl též další důkazy ke způsobu dopravy segmentů jeho dodavatelům. K závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí ohledně nesprávného přiřazení jednotlivých faktur k fakturám pro společnost Barum Continental spol. s r. o., žalobce uvedl, že nebylo rozhodné, ke které faktuře byly jednotlivé práce přiřazeny; rozhodné bylo, že práce dalšími subdodavateli, musely být a také byly provedeny.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2005, č. j. 29 Ca 425/2003 - 44. Tento rozsudek však ke kasační stížnosti žalobce zrušil pro nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 3. 2007, č. j. 1 Afs 54/2006 - 86, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud po provedeném jednání žalobu opětovně zamítl, a to nyní kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 26. 6. 2007, č. j. 29 Ca 77/2007 - 26. V odůvodnění nejprve obsáhle zreprodukoval obsah napadeného rozhodnutí a následnou procesní historii věci včetně obsahu žaloby a vyjádření žalovaného k ní a stanovisek obou stran pronesených při nově nařízeném jednání. Dále konstatoval, že předmětem sporu je správnost dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty z přijatých faktur vystavených společnostmi HAŠ v. o. s. Základem rozhodnutí žalovaného je zjištění, že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění provedeného na základě smlouvy o provádění oprav lisovacích forem a předložených daňových dokladů společnostmi HAŠ v. o. s. V podrobnostech se pak vyjádřil k jednotlivým důkazům a vysvětlil, proč jsou některé z nich nevěrohodné, resp. proč neprokazují tvrzení žalobce. Pro posouzení oprávněnosti požadavku na odpočet daně je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit. Toto žalobce neprokázal. Krajský soud odmítl argumentaci žalobce, že žalovaný se v rozporu s návrhy žalobce zcela nesprávně zaměřil na zjišťování skutečného provádění prací subdodavateli společnosti HAŠ v. o. s., když prokazování těchto skutečností není žalobce schopen, neboť se subdodavateli společnosti HAŠ v. o. s. nebyl v žádném vztahu. Toto dokazování podle krajského soudu prováděl žalovaný proto, že žalobce neprokázal skutečné poskytnutí daného plnění (oprav) společnostmi HAŠ v. o. s., a toto dokazování tedy činil v podstatě ve prospěch žalobce.

Dále krajský soud zaujal stanovisko k replice žalobce ze dne 26. 9. 2005. Pokud jde o odmítnutí některých svědeckých výpovědí v průběhu daňového řízení, nebyl žalobce schopen specifikovat, o jakých skutečnostech měli svědkové vypovídat, a k této problematice neučinil žalobce ani žádné písemné vyjádření (jakkoliv to přislíbil). Není přitom povinností správních orgánů provádět veškeré důkazní návrhy označené žalobcem, ale pouze takové, které podle uvážení dotyčného správního orgánu mohou být pro věc důležité. Krajský soud dále uvedl, že některé námitky uplatněné v replice jsou uplatněny po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty stanovené soudním řádem správním, a to včetně námitky prekluze práva na vyměření daně podle § 47 odst. 1 daňového řádu. Konečně se vyjádřil k hodnocení některých důkazů, kterými žalobce argumentoval v replice ze dne 26. 9. 2005, které podle krajského soudu nic nemění na závěru o neunesení důkazního břemene ohledně faktického uskutečnění zdanitelného plnění společností HAŠ v. o. s.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce včas podanou kasační stížností. Uvedl, že s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 845/2006 Sb. NSS se soud námitkou prekluze musí zabývat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ústavněkonformní interpretací tohoto ustanovení je nutné dojít k závěru, že marné uplynutí lhůty pro vyměření či doměření daně je zásadně takovou skutečností, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2007 pak žalobce tento argument dále rozvinul, když odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 146/99 a na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 917/2006 Sb. NSS. Krajský soud byl podle žalobce povinen k námitce prekluze přihlídnout, i když žalobce tuto námitku nevznnesl v zákonem stanovené lhůtě, ale později. Dále pak žalobce upozornil, že byl nucen prokazovat skutečnosti, na kterých se žádným způsobem nepodílel a o kterých mu není nic známo, a protože tyto skutečnosti neprokázal, došlo k dodatečnému vyměření daně (poskytování plnění subdodavateli). Polemizoval též se závěrem o věrohodnosti výpovědi svědka K., a zpochybnil závěr soudu o tom, že neosvětlil význam svědeckých výpovědí jím ve správním řízení navržených svědků (pročež podle názoru krajského soudu nebyly tyto důkazy žalovaným provedeny). Odmítl, že veškeré zjišťování ohledně subdodavatelů probíhalo ve prospěch žalobce, a poukázal na právní názor vyslovený Ústavním soudem ve věci sp. zn. II. ÚS 664/04. Konečně upozornil na to, že jeho náhled na obsah svědeckých výpovědí je diametrálně odlišný od názoru žalovaného, a proto navrhl zopakovat výslechy svědků, které byly v daňovém řízení provedeny. Tento návrh učinil žalobce již v odpovědi na výzvu soudu ke sp. zn. 29 Ca 47/2007, přičemž uvedl, že tento návrh se týká všech cca 10 sporů, které žalobce před krajským soudem vede, a které jsou skutkově obdobné, a liší se jen ve zdaňovacím období. S tímto návrhem se však krajský soud nijak nevypořádal, pročež je rozsudek krajského soudu z tohoto hlediska nepřezkoumatelný.

Z uvedených důvodů navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na nepřípustnost námitky ohledně otázky prekluze, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, sp. zn. 2 Afs 1/2006.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 47/2007 (v této věci se jedná o doměření daně z přidané hodnoty žalobci za zdaňovací období 3. čtvrtletí 1998) přitom zjistil, že dne 9. 5. 2007 bylo krajskému soudu doručeno podání, v němž žalobce výslovně uvedl, že se týká i všech ostatních sporů, jež vede u Krajského soudu v Brně proti Finančnímu ředitelství v Brně, neboť jde ve všech případech o stejnou záležitost lišící se v podstatě jen zdaňovacím obdobím, a v němž mimo jiné navrhl, aby soud vyslechl svědky H.2, Z., V., C., H.1, K., V.1 a H.3, a to za účelem vyjasnění sporné otázky, tedy že Zbrojovka Jablunka a. s. neprováděla pro žalobce všechny práce a ze strany ostatních dodavatelů se tak nejednalo o duplicitní fakturaci.

V soudním spise v kasačním soudem nyní přezkoumávané věci (vedeném krajským soudem pod sp. zn. 29 Ca 77/2007) se [stejně jako ve věci, v níž zdejší soud naposledy rozhodl rozsudkem ze dne 11. 3. 2008, č. j. 2 Afs 110/2007 - 63, jímž zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2007, č. j. 29 Ca 45/2007 - 29; jednalo se o doměření daně z přidané hodnoty žalobci za zdaňovací období 1. čtvrtletí 1998] stejnopis ani kopie tohoto žalobcového podání nenachází, co má však z procesního hlediska daleko závažnější důsledky, krajský soud se s tímto návrhem v souzeném případě nijak nevypořádal jak při jednání, tak ani v odůvodnění napadeného rozsudku. Jak přitom Nejvyšší správní soud konstatoval např. již v rozsudku č. 618/2005 Sb. NSS, *„soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit.“* Takto vyslovený právní názor je pak zcela v souladu i s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, z níž vyplývá, že soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených důkazních návrzích rozhodnout a v případě, že jim nevyhoví, je jeho povinností *„... ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal... Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost“* (nález ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94; srov. i nález ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, oba na <http://nalus.usoud.cz>).

Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tedy i s ohledem na důkazní návrhy účastníků řízení; této povinnosti však krajský soud opětovně nedostál. Je zřejmé, že shledané pochybení soudu má svůj základ již v usnesení ze dne 8. 10. 2003, č. j. 29 Ca 120/2003 - 42, jímž krajský soud vyloučil žaloby proti jednotlivým souvisejícím rozhodnutím žalovaného k samostatnému projednání. V takovém případě je však soud povinen brát zřetel i na podání účastníka řízení, zaslané pouze k jednomu řízení (např. označené jedinou ze spisových značek), z něhož však jednoznačně vyplývá, že se vztahuje i k ostatním vedeným řízením.

K tomu je nutno připomenout, že navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasném rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, www.nssoud.cz). Je třeba zdůraznit, že předmětný důkazní návrh obsahoval tvrzení o tom, které skutečnosti se jím mají prokázat a nepostrádal též dostatečnou míru souvislosti s obsahem žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud proto shledal napadený rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. I tento závěr je ostatně zcela v souladu s již v tomto ohledu zcela konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu; jak totiž plyne například z rozsudku tohoto soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (www.nssoud.cz), „pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů...“.

Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat kasačními námitkami vztahujícími se ke zjišťování a hodnocení skutkového stavu věci.

Poslední stížní námitka se pak týkala otázky prekluze vyměření daně.

Krajský soud námitku prekluze, obsaženou poprvé až v replice ze dne 26. 9. 2005, věcně nevypořádal s odkazem na skutečnost, že byla vznesena až po uplynutí žalobní lhůty. Žalobce však námitku prekluze vyměření daně označil za námitku, kterou byl soud povinen zkoumat z úřední povinnosti a tedy i v případě, kdy byla vznesena až po uplynutí žalobní lhůty.

Předchozí judikatura týkající se této otázky nebyla ani jednotná ani jednoznačná. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se otázkou prekluze při vyměření daně zabýval v usnesení ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161 (www.nssoud.cz). Přitom hodnotil, zda vyměření daňové povinnosti po uplynutí lhůty stanovené v § 47 daňového řádu je rozhodnutím nicotným či toliko rozhodnutím nezákonným a zda je povinností soudu přihlížet k prekluzi práva na vyměření daně ve smyslu § 47 daňového řádu z úřední povinnosti, aniž by taková žalobní námitka byla žalobcem uplatněna, popřípadě pokud byla uplatněna po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Vyslovil zde, že „vyměření daně nebo doměření daně či přiznání nároku na daňový odpočet po uplynutí lhůty stanovené v § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je nezákonným rozhodnutím. K zániku práva vyměřit či doměřit daň ve smyslu citovaného ustanovení téhož zákona soud přihlédně jen k námitce účastníka řízení.“ Vycházel přitom ze skutečnosti, že řízení ve správním soudnictví je založeno zejména na dispoziční zásadě, vyjádřené mimo jiné v § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Výjimku z dispoziční zásady pak upravuje soudní řád správní v § 76 odst. 2 pro případ zjištění, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Vyměření nebo doměření daně po uplynutí lhůty podle § 47 daňového řádu je sice vadou rozhodnutí, nikoliv však vadou tak intenzivní a zřejmou,

aby způsobila faktickou neexistenci tohoto rozhodnutí; nelze proto hovořit o rozhodnutí nicotném.

Dále rozšířený senát vycházel z toho, že v daňovém řízení jednají správci daně především z úřední povinnosti. Naproti tomu nezákonnost rozhodnutí soud zkoumá jen k námitce (v mezích žalobních bodů). Námitku (žalobní bod) spočívající v tvrzení, že daň byla vyměřena nebo doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 47 daňového řádu, je třeba uplatnit ve stanovené dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení před správními soudy není řízením nalézacím, ale řízením přezkumným. V rámci tohoto řízení tak nelze přezkoumávat celý správní akt z úřední povinnosti a je třeba ctít dispoziční zásadu, ze které soudní řád správní připouští jen shora již zmíněnou výjimku v případě nicotnosti rozhodnutí.

V předmětném usnesení se rozšířený senát též zabýval jak srovnáním se žalobcem označeným rozsudkem týkajícím se postihu za přestupek, tak i dosavadní judikaturou Ústavního soudu. Pokud je žalobce názoru, že výjimkou z dispoziční zásady je celé ustanovení § 76 s. ř. s., nelze mu přisvědčit. Pouze odst. 2 tohoto ustanovení výslovně zmocňuje soud k vyslovení nicotnosti rozhodnutí i bez návrhu. V ostatních případech musí být námitky řádně vzneseny v žalobní lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Sice může dojít ke zrušení správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž byla nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí namítána v žalobě, ale to jen v případě, kdy je rozhodnutí natolik zatíženo vadami, že brání posouzení z hlediska žalobních námitk. Nejde tak o povinnost zrušit rozhodnutí i bez námítky, ale o důsledek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nemožnosti zkoumání věcné správnosti rozhodnutí právě proto, že je objektivně vyloučeno pro jeho vadnost. Stejně tak není výjimkou z dispoziční zásady postup podle § 76 odst. 3 s. ř. s. Případem, kdy důvod ke zrušení rozhodnutí vyšel najevo až při jednání, nemůže být ten, kdy žalobci nic nebránilo ve vznesení řádné žalobní námítky. [K tomu, co je třeba považovat za „vyjití najevo při jednání“ srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92 (www.nssoud.cz)]. Argumentoval-li žalobce rozsudkem rozšířeného senátu zdejšího soudu publikovaným pod č. 917/2006 Sb. NSS, je třeba uvést, že se nejedná o rozsudek rozšířeného senátu. Pod uvedeným číslem byl zveřejněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Afs 206/2004 - 71, týkající se globální celní záruky. K problému globální celní záruky však v mezidobí zaujal zcela rozdílný názor Ústavní soud [srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (<http://nalus.usoud.cz>)]. Krajský soud proto nepochybil, pokud nezkoval, zda došlo k vyměření daně v zákonné lhůtě, neboť tato námitka nebyla řádně v řízení uplatněna a nebyl povinen ji zkoumat z úřední povinnosti.

V této souvislosti ještě Nejvyšší správní soud nad rámec činí věcnou poznámku: totiž i kdyby v souzeném případě žalobce námitku prekluze uplatnil včas, nebyla by důvodná. Jak vyplynulo ze správního spisu, správce daně ještě v průběhu prekluzivní lhůty, jejíž počátek byl určen zahájením daňové kontroly dne 29. 6. 1999 a konec by tak připadl na 31. 12. 2002, činil již mimo daňovou kontrolu (která je z hlediska § 47 odst. 2 daňového řádu považována jako celek za jediný úkon, k tomu srov. č. 634/2005 Sb. NSS) úkony směřující k dodatečnému stanovení daně. Jednalo se o úkony provedené v průběhu roku 2002 v rámci odvolacího řízení, tedy o jednotlivé výsledky svědků, jichž se buď žalobce nebo jeho zástupce osobně účastnil (např. výslech svědka H.1 dne 16. 1. 2002,

svědka H.2 dne 13. 2. 2002 či svědka C. dne 28. 1. 2002). Úkonem správce daně prolamujícím prekluzivní lhůtu dle § 47 odst. 2 daňového řádu pak zcela nepochybně byla též výzva ze dne 18. 4. 2002, č. j. 89143/02/303934/6308, vydaná v rámci doplnění řízení Finančním úřadem ve Zlíně podle § 31 odst. 9 a § 50 odst. 3 daňového řádu. K otázce, zda úkony správce daně nebo odvolacího orgánu provedené v odvolacím řízení, jejichž cílem je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení správnosti předchozího vyměření daně, přerušují běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, kasační soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 8. 2007, č. j. 8 Afs 19/2006 - 72 (www.nssoud.cz).

Kasační stížnost byla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně
senátu